

čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin podle §u 14 čís. 4 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a věc přikázal příslušnému okresnímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

### D ů v o d y:

Zmateční stížnosti, uplatňující proti sprošťujícímu rozsudku důvod zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. dlužno přiznati oprávnění. Nalézací soud neshledal v jednání obžalovaného (o němž zjišťuje, že přišel 24. října 1925 do hostince Emericha W-a v O., sice podnapilý, ale ve stavu přičetném, že se začal u nálevního stolu hádati s hostinským proto, že byl od něho při poslední zábavě pro výtržnost vykázán z hostince, že pronesl za hádky vyhrůžku: »Však počkej, až přijde jinší hostinský, tak tě budeme boykotírovat,« a že ho potom hostinský vyvedl ven) skutkové podstaty přečinu podle §u 14 čís. 4 zák. na ochranu republiky, pro nějž bylo žalováno, s odůvodněním, že nenabyl přesvědčení, že obžalovaný chtěl svým výrokem popuzovati proti Emerichu W-ovi pro jeho českou národnost, nýbrž že jeho slova vyplynula spíše z nenávisti proti osobě a odporu proti osobním vlastnostem Emericha W-a a sprostil ho úplně z obžaloby. Správně namítá proti tomu zmateční stížnost, že nalézací soud, neshledav v jednání obžalovaného skutkovou podstatu onoho přečinu, byl povinen posouditi obžalobní děj s hlediska přestupku §u 1 zák. o útisků z 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n., tím spíše, že sám zjišťuje, že závadný výrok obžalovaného obsahuje vyhrůžku boykotem, tudíž újmou na majetku nebo výdělků a v rozsudku uvedené okolnosti mohou po případě poukazovati k tomu, že byl pronesen za tím účelem, by jím obžalovaný vynutil na hostinském, by ho v hostinci trpěl přes to, že se choval lomozně a nepřístojně. Sprošťující rozsudek jest tudíž právně mylným, pročez bylo zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověti a napadený rozsudek jako zmatečný zrušiti; rozhodnouti ve věci samé však nelze, poněvadž rozsudek neobsahuje potřebného zjištění ve směru subjektivní viny, že obžalovaný chtěl svou pohrůžkou na hostinském bezprávně vynutiti, by něco konal, nebo trpěl. Bylo proto podle §u 288 čís. 3 tr. ř. uznáno právem, že se věc, — ježto přichází v úvahu již jen přestupek, — přikazuje nyní příslušnému okresnímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

### Čís. 2392.

**Skutková podstata zločinu rušení míru domovního (§ 83 tr. zák.) předpokládá, že každá z více osob, vtrhnuvších do cizího domu nebo příbytku, jest si vědoma protiprávnosti svého jednání; pojem »více lidí sebraných« předpokládá aspoň tři pachatele.**

(Rozh. ze dne 28. května 1926, Zm I 29/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 7. prosince 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle §u 83 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovaného Františka K-a podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin veřejného násilí podle §u 83 tr. zák., jehož se prý dopustil tím, že dne 3. června 1925 v H. Č., opomenuv vrchnost, společně s více lidmi sebranými násilím vtrhl do příbytku Alexeje L-a a vykonal tam na jeho statku násilí.

### Důvody:

Zmateční stížnosti nelze upřítí oprávnění, pokud — uplatňujíc důvod zmatečnosti podle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. — namítá, že skutkový děj, ve kterém shledal nalézací soud skutkovou podstatu rušení míru domovního, neobsahuje složek, opodstatňujících zákonnou známku, vyznačenou slovy §u 83 tr. zák. »s více lidmi sebranými«. Slovy těmi předpokládá zákon, že tu jsou alespoň tři pachatelé, jednající s úmyslem zvláštním zločinu rušení míru domovního, zejména s vědomím, že se vstup do cizího domu nebo příbytku děje proti vůli osoby tam oprávněné. Neboť jen za předpokladu, že každá z více osob vtrhnuvších do cizího domu nebo příbytku, jest si vědoma protiprávnosti svého jednání, jest domovní mír vpádem více sebraných, třebaš neozbrojených lidí (podobně jako vpádem ozbrojeného jednotlivce) ohrožen onou zvýšenou měrou, pro kterou kvalifikuje zákon svémocný vstup do cizího domu nebo příbytku jako zločin, následovalo-li násilí rázu v zákoně vytčeného. Ono vědomí stěžovatelovo jest ovšem v napadeném rozsudku zjištěno větou, že si byl plně vědom toho, že vstupuje do příbytku proti vůli Alexeje L-a, který měl příbytek od stěžovatele v nájmu. Avšak nedostává se rozsudku soudu prvé stolice obdobného zjištění ohledně čtyř spoluobžalovaných, o nichž rozhodovací důvody uvádějí, že stěžovatel vnikl se svými sebranými dělníky, jichž použil jako nástroje, násilím do uzamčeného bytu L-a. Naopak vyslovují rozhodovací důvody, že soud uvěřil obhajobě čtyř spoluobžalovaných, že si nebyli toho vědomi, že byli stěžovatelem sebráni k násilnému vpádu do bytu L-ova, a nenabyl přesvědčení, že se předem se stěžovatelem v tom směru domluvili, a věděli a znali zlý úmysl stěžovatelův; naopak má nalézací soud za to, že tito čtyři spoluobžalovaní vykonali toliko rozkaz, uložený jim zaměstnavatelem, by vynesli nábytek, a že tudíž po subjektivní stránce jejich jednání nezakládá skutkové podstaty §u 83 tr. zák. Ve spojení s tím, co rozsudek uvádí před tím o obhajobě těchto obžalovaných, že o jednání stěžovatele K-a s L-em ničeho (trestného) nevěděli, že také nevěděli o výpovědi dané L-ovi, že vynesli nábytek z bytu, do něhož k rozkazu zaměstnavatele vešli, vědouce, že nábytek patří K-ovi, že uklidili věci L-ovy do bedny a o další se vůbec nestarali, jest těmito větami rozsudku jasně vysloveno, že čtyři spoluobžalovaní jednali bez vědomí protiprávnosti a svémocnosti svého vstupu do bytu L-ova a beze zlého úmyslu, vykonalí násilí na věcech v tomto bytě. Se zlým úmyslem a vědomím

předpokládanými §em 83 tr. zák. jednal tedy podle závazných zjištění nalézacího soudu jediný stěžovatel. Nešlo o více sebraných lidí a pro nedostatek této skutkové známky není — jelikož ozbrojenost jediného pachatele nepřichází v úvahu — skutková podstata §u 83 tr. zák. zjištěnými skutečnostmi naplněna. Uznal-li nalézací soud (sprostiv zároveň ostatní obžalované) přes to stěžovatele za vinna zločinem §u 83 tr. zák., spočívá tento odsuzující výrok na nesprávném použití zákona a bylo jej jako zmatečný podle §u 281 čís. 9 písm. a) tr. ř. zrušiti, aniž bylo třeba zabývatí se ostatními vývody stížnosti. Jelikož ani skutková zjištění napadeného rozsudku, ani skutkový podklad obžaloby nepoukazují ke skutkové povaze jiného trestného činu, jehož stíhání náleží veřejnému obžalobci, bylo stěžovatele propustiti z obžaloby pro zločin §u 83 tr. zák.

### Čís. 2393.

**Předmětem zločinu §u 144 tr. zák. jest počatý a posud nenarozený lidský plod ve všech obdobích svého vývoje; podmínkou trestnosti není, by plod měl v době zákroku již lidskou podobu, ani (pro pokus odehnání plodu), by se těhotenství pravidelně vyvíjelo a by zárodek byl (v době zákroku) schopen dalšího vývoje.**

**Zjištění, že plod v těle matčině v době zákroku žil a byl schopen dalšího vývoje, jest zapotřebí jen tehdy, vzešly-li v tom směru za trestního řízení důvodné pochybnosti.**

**Předmětem, způsobilým alespoň pro pokus odehnání plodu, může býti i plod, ohledně něhož jest již přirozený potrat v běhu.**

(Rozh. ze dne 28. května 1926, Zm II 549/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 26. května 1925, pokud jím byli podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni: obžalované Antonie N-ová a Marie G-ková z obžaloby pro zločin vyhnání plodu vlastního podle §u 144 tr. zák., dále obžalovaní Metoděj G., Antonie G-ová a Ida P-ová z obžaloby pro spoluvinu na témže zločinu podle §§ů 5 a 144 tr. zák. kladeném za vinu obžalovaným N-ové a G-kové, zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl.

### D ů v o d y:

Rozsudek zjišťuje, že obžalovaná Antonie N-ová v zimě roku 1923 otěhotněla, že potratila a že asi týden nebo čtrnáct dní před potratem provedla na ní obžalovaná Ida P-ová k její žádosti zákrok katetrem. Z obžaloby na ně vznesené byly obě sprostěny podle rozsudkových důvodů pro nedostatek důkazů. Nalézací soud nemá především za prokázání příčinnou souvislost mezi zákrokem a potratem, nepokládá však stav věci ani tak dalece za objasněný, aby se dalo s určitostí souditi na zločin podle §§ů 8, 144 tr. zák. obzvláště, když prý není zjištěno, že šlo